

og som det ærede Medlem meget muligt ogsaa kan tage Bifald paa ude omkring i Landet, men det ærede Medlem ved meget godt, at den frie Konkurrence faar ikke frit Løb. Det faar den heller ikke indenfor Landbruget. Det ved det ærede Medlem saare vel. Det ærede Medlem ved jo vel, at vore Landmænd er bundet ved Salgsforpligtelser og Købeforpligtelser baade det ene Sted og det andet. Der er ikke nogen fri Konkurrence, som faar frit Løb, saaledes som det ærede Medlem taler om. Der er ikke noget uhæderligt, langt fra, i de Bestemmelser, jeg her taler om, det er ikke saadan ment, men der er heller ikke nogen fri Konkurrence i den Forstand, hvori det ærede Medlem taler derom, aldeles ikke. Landmændene har Købepligt, f. Eks. saa vidt jeg ved, i „Jydsk Foderstofforretning“, og de har vistnok ogsaa Salgspligt i de allerfleste af Mejerierne, saa der er ikke den frie Konkurrence, som det ærede Medlem talte om.

Det ærede Medlem kom ind paa at omtale den Pris, som Landmændene fik for deres Mælk ved Stalddøren, og den Pris, den blev udbragt til i København, og han oplyste, at der var en Prisdifference af 90 pCt., hvorimod man i Aarhus fik Mælken udbragt for 50 pCt., i Silkeborg for 30 pCt. af den Pris, Landmændene faar. Ja, jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at det er en urimelig Forskel, der er paa disse Priser, men jeg tror, det ærede Medlem i sin Tid har været Medlem af Ernæringskommissionen, hvor man ogsaa har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, og det ærede Medlem har vist ikke ved den Lejlighed stillet Forslag, som kunde faa dette Prisforhold bragt ud af Verden. Hvis det ærede Medlem har nogle gode Raad i saa Henseende, skal han endelig ikke holde dem tilbage, og det ærede Medlem skal faa al den Støtte fra mig, han ønsker i saa Henseende, uden Hensyn til, om vi har et Mælkeri, der hedder „Enigheden“, eller ikke. Det er nemlig min Opfattelse, og det siger jeg til det ærede Medlem, at hvis Mælkeriet „Enigheden“ beregner sig en høj Pris for Udbringelsen af Mælken, maa det dele Skæbne med andre Mejerier, som handler paa den Maade. Der er ikke Tale om, at der skal dækkes over noget i saa Henseende; hvis det viser sig ved en Undersøgelse, at Mejerierne kommer i Strid med § 2 i det af Regeringen forelagte Forslag, maa Forslagets Bestemmelser ramme alle disse Mejerier. Men alt dette siger jeg, uden at jeg er i Stand til at bedømme, om Mælken kan udbringes billigere eller ikke.

Jeg ved jo, at paa dette Omraade stiller Publikum ogsaa sine ganske urimelig store Fordringer; enhver Mælkeflaske skal bringes og staa ved Døren, naar Husmoderen eller hendes Pige lukker op om Morgenens, og Mælken skal leveres paa afpandede Flasker o. s. v., det er de strenge Betingelser, Publikum stiller her i denne By. Der stilles meget store Krav af Forbrugerne, og jeg har allerede i en tidligere Tale gjort opmærksom paa, at alle de Udgifter, som Publikum paa den Maade selv fordyrer Væerne med, dem kan det ikke nytte at hyle og klage over; dem maa man betale.

Jeg skal derefter vende mig til det ærede Medlem Hr. Kragh. Den Tale, som det ærede Medlem Hr. Kragh holdt, har jeg nogen Grund til i visse Henseender at undre mig over, idet det forekommer mig, at Venstre fører een Tale her i Rigsdagen og en anden Tale ude paa Møder. Det ærede Medlem fremsatte nogle Udtalelser, hvori han brød Staven over den norske foreløbige Lov, som blev gennemført i September Maaned, og erklærede, at der ikke var nogen større Sympati for alt dette i Norge. Men jeg har her et Nummer af „Aalborg Amtstidende“, der refererer en Tale, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i September Maaned holdt i Farsø, og i denne Tale havde Piben en anden Lyd. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard udtalte dér følgende: I et Telegram fra Norge i Dag ser jeg, at de deroppe administrativt har gennemført en Lov, der dækker netop det, som vort Forslag tilsigter. Saaledes taler det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, naar han ude i Farsø taler til Vælgerne, til den store Befolkning; saa ønsker Venstre saadanne Foranstaltninger gennemført som dem, man har gennemført oppe i Norge, hvor der udstedes Forbud mod uden Samtykke af Statens Prisdirektorat at fastsætte bindende Mindstepriser samt mod Anvendelse af Tvangsforanstaltninger og Trusler mod erhvervsdrivende for Beregning af Priser, der ligger under branchemæssige Prisnoteringer o. s. v. Det er, hvad man har gennemført i Norge den 25. September 1925, og naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard kommer til Farsø, er det nøjagtig det selv samme, Venstre ønsker; det staar han og fortæller Vælgerne dér. Men naar det ærede Medlem Hr. Kragh faar Ordet herinde for at udtale sig om denne Sag, saa har Piben en anden Lyd; saa er det Foranstaltninger, som Venstre aldeles ikke vil gaa med til. Jeg vil nok spørge om, hvad der nu er det rigtige. Men jeg forstaar jo meget godt, hvad Hensigten var, da det ærede Medlem